

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **Severní energetická, a.s.**, (dříve Litvínovská uhelná, a.s.), se sídlem V. Řezáče 315, Most, zast. Mgr. Augustinem Kohoutkem, advokátem se sídlem Tyršův Dům, Újezd 450/40, Praha 1 proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 9. 7. 2010, č. j. ÚOHS-R140/2009/HS-10085/2010/310/MVr, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2. 7. 2013, č. j. 62 Af 59/2010 – 117,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 8228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Augustina Kohoutka, advokáta se sídlem Tyršův Dům, Újezd 450/40, Praha 1.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí předsedy stěžovatele ze dne 9. 7. 2010, č. j. ÚOHS-R140/2009/HS-10085/2010/310/MVr (dále jen „rozhodnutí předsedy stěžovatele“) a věc vrácena stěžovateli k dalšímu řízení. Předseda stěžovatele svým rozhodnutím zamítl rozklad žalobkyně proti usnesení stěžovatele ze dne 4. 9. 2009, č. j. ÚOHS-S189/2009/KS-11352/2009/840 (dále jen „prvostupňové usnesení“), jímž stěžovatel dle ustanovení § 38 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád,

ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“), nevyhověl žádosti žalobkyně o nahlédnutí do správního spisu sp. zn. S 189/2009/KS, vedeného stěžovatelem.

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[2] Stěžovatel zahájil na základě návrhu dne 21. 7. 2009 pod sp. zn. S189/2009/KS řízení ve věci povolení spojení soutěžitelů LIBUTE INVESTMENTS Ltd., se sídlem Kyperská republika, Nicosia, Akropoleos, 59 – 61 (dále jen „LIBUTE INVESTMENTS“) a International Power Opatovice, a.s., se sídlem Opatovice nad Labem – Pardubice 2 (dále jen „International Power Opatovice“), ve smyslu ustanovení § 12 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o ochraně hospodářské soutěže“). Proti povolení spojení výše popsaných soutěžitelů podala žalobkyně námitky dle ustanovení § 16 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Obsahem tohoto podání byla i žádost žalobkyně o nahlížení do spisu, sp. zn. S189/2009/KS, ve smyslu ustanovení § 38 odst. 2 správního řádu. Stěžovatel vyzval dne 12. 8. 2009 žalobkyni ke specifikaci právního zájmu nebo jiného vážného důvodu, pro který bylo o nahlédnutí do spisu požádáno. Žalobkyně svou žádost doplnila podáním ze dne 18. 8. 2009, v němž jako důvody pro umožnění nahlédnutí do spisu uvedla ohrožení hospodářské soutěže a ohrožení jejího postavení na relevantním trhu. Ohrožení svého postavení žalobkyně spatřovala v tom, že spojením soutěžitelů dojde k posílení postavení soutěžitelů ČEZ a J&T na relevantním trhu a k monopolizaci trhu. K tomuto důvodu odkázala na smlouvu o spolupráci mezi J&T, ČEZ a EnBW, ze které dovozovala konkrétní důsledky pro její postavení na trhu. Dalším důvodem pro nahlédnutí do správního spisu byla potřeba specifikace námitek proti navrhovanému spojení soutěžitelů, a podání podnětu k zahájení řízení Evropské komisi ve smyslu Nařízení Rady (ES) č. 139/2004, o kontrole spojování podniků (dále jen „Nařízení ES“).

[3] Prvostupňovým usnesením nebylo žádosti žalobkyně vyhověno, neboť žalobkyně neprokázala právní zájem ani jiný vážný důvod, pro který by jí mělo být nahlížení do spisu umožněno. Možnost řádně uplatnit námitky proti spojení soutěžitelů nebo podat podnět Evropské komisi k zahájení řízení není dle stěžovatele vázána na znalost obsahu správního spisu. Úkolem stěžovatele je chránit hospodářskou soutěž, z toho důvodu předmětné spojení soutěžitelů podléhá jeho povolení, a proto jiný vážný důvod pro nahlížení do spisu, který stěžovatelka spatřovala v ohrožení hospodářské soutěže a jejího postavení na trhu, není důvodný. Ochrana hospodářské soutěže spočívá v ochraně celého tržního prostředí a nikoli v ochraně konkrétního soutěžitele. Stěžovatel by na základě takových důvodů musel umožnit všem konkurujícím soutěžitelům nahlédnout do spisu, na základě čehož by ustanovení § 38 odst. 2 správního řádu pozbylo smyslu.

[4] Proti usnesení stěžovatele podala žalobkyně rozklad, v němž odkázala na skutečnosti již správnímu orgánu přednesené a doplnila, že k obraně proti spojení soutěžitelů se potřebuje seznámit s obsahem správního spisu, protože cílem spojení soutěžitelů ve spojení s doloženou smlouvou o spolupráci mezi J&T, ČEZ a EnBW je poškození konkrétních subjektivních práv stěžovatelky. Rozhodnutím ze dne 9. 7. 2010, č. j. ÚOHS-R140/2009/HS-10085/2010/310/MVr, předseda stěžovatele podaný rozklad zamítl a napadené usnesení potvrdil.

III. Řízení před krajským soudem

[5] Proti rozhodnutí předsedy stěžovatele podala žalobkyně dne 15. 9. 2010 žalobu dle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v níž namítala, že svůj právní zájem a jiný vážný důvod pro nahlédnutí do spisu uvedla dostatečně konkrétně a domáhala se zrušení napadeného rozhodnutí.

[6] Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 24. 2. 2012, č. j. 62 Af 59/2010 – 81, jako nedůvodnou zamítl. Jeho rozhodnutí bylo ke kasační stížnosti žalobkyně rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2013, č. j. 9 Afs 29/2012 – 53 (dále jen „zrušující rozsudek NSS“, dostupný na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu), zrušeno a věc byla krajskému soudu vrácena k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žalobkyně podrobně popsala a prokázala obavu z narušení soutěžního prostředí a z ohrožení jejího postavení na relevantním trhu, uvedla konkrétní a věcné námítky proti povolení spojení. Těmito skutečnostmi prokázala své oprávnění nahlížet do spisu dle § 38 odst. 2 správního řádu. Konkrétně popsanou a prokázanou obavu stěžovatelky z ohrožení jejího postavení na relevantním trhu nelze hodnotit jako pouhý běžný podnikatelský zájem neopravňující stěžovatelku k nahlédnutí do spisu.

[7] Krajský soud v následujícím řízení napadeným rozsudkem zrušil rozhodnutí předsedy stěžovatele, přičemž setrval na nedůvodnosti těch námitek žalobkyně, které byly shledány nedůvodnými i ve zrušujícím rozsudku NSS. Dále však krajský soud na základě skutečností tvrzených žalobkyní (tj. tvrzené a prokázané ohrožení postavení žalobkyně na relevantním trhu a obava z ohrožení soutěžního prostředí, aktivita žalobkyně v průběhu řízení o povolení spojení soutěžitelů spočívající v podávání konkrétních a věcných námitek, ač žalobkyně nebyla ani nemohla být účastníkem řízení) dovedl, že žalobkyně tvrdila a dostatečně prokázala právní zájem na nahlížení do spisu dle ustanovení § 38 odst. 2 správního řádu. Potenciální možnost, že správní spis obsahuje obchodní tajemství, nemůže být důvodem pro odeprání nahlédnutí do správního spisu, neboť v takovém případě by obchodní tajemství dotyčného subjektu bylo ze strany správního orgánu chráněno postupem dle § 38 odst. 6 správního řádu.

IV. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

[8] Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel včas podanou kasační stížností z důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[9] Stěžovatel namítl, že krajský soud neposoudil, zda interpretace ustanovení § 38 odst. 2 správního řádu použitá stěžovatelem je v souladu se zrušujícím rozsudkem NSS. Stěžovatel má za to, že rozhodnutí předsedy stěžovatele odpovídá výkladu předmětného ustanovení provedenému Nejvyšším správním soudem. Dle kasační stížnosti je třeba rozlišovat dvě fáze aplikace § 38 odst. 2 správního řádu. První fází představuje posouzení, zda žadatel tvrdil a prokázal právní zájem na nahlížení do spisu. Druhá fáze spočívá ve zjištění, zda nahlížením nebude porušeno právo některého z účastníků řízení, popřípadě dalších dotčených osob anebo veřejný zájem. Podle stěžovatele je v druhé fázi kladen důraz na požadavek na mimořádnost tvrzeného právního zájmu či na obecnou prospěšnost jiného vážného důvodu.

[10] Při absenci druhé fáze by stěžovatel musel zpřístupnit správní spis všem soutěžitelům, kteří prokážou právní zájem, čímž by došlo k zásahu do práv účastníků řízení a jiných osob, které stěžovateli v průběhu řízení poskytly informace. Ne všechny informace obsažené ve spisu mají totiž charakter obchodního tajemství nebo podléhají ochraně dle § 21c zákona o ochraně

hospodářské soutěže, přesto se však může jednat o citlivé informace, které by se jinak ostatní soutěžitelé nemohli dovědět. Krajský soud v napadeném rozsudku neposoudil otázku, jestli právní zájem či jiný vážný důvod žalobkyně převáží nad ochranou práv účastníků řízení či jiných dotčených osob anebo nad veřejným zájmem. Posouzení existence právního zájmu či jiného vážného důvodu žadatele o nahlížení do spisu v sobě dle stěžovatele zahrnuje i posouzení toho, zda by zpřístupnění spisu mohlo zasáhnout do práv účastníků řízení či jiných dotčených osob. Stěžovatel je přesvědčen, že rozhodnutí jeho předsedy v sobě zahrnuje obě fáze posouzení dle § 38 odst. 2 správního řádu, což vyplývá z bodů 28 – 30 rozhodnutí předsedy stěžovatele. Stěžovatel je na základě výše uvedeného přesvědčen, že krajský soud nevypořádal otázku možnosti porušení práv účastníků řízení či jiných dotčených osob anebo veřejného zájmu.

[11] Žalobkyně se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s vypořádáním věci krajským soudem.

[12] V následné replice a duplice účastníci řízení setrvali na svých dosavadních závěrech. Žalobkyně v duplice dále namítla nepřipustnost opětovné kasační stížnosti dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

V. Posouzení přípustnosti a důvodnosti kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Jak je uvedeno výše (viz bod [6] tohoto rozsudku) v posuzované věci byl původní rozsudek krajského soudu Nejvyšším správním soudem zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. Krajský soud byl v tomto dalším řízení vázán právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku NSS, dle něhož se měl vypořádat s námitkou žalobkyně týkající se posouzení, zda jí náleží práva obdobná účastníkům předmětného správního řízení, a revidovat názor, podle kterého konkrétně popsanou a prokázanou obavu žalobkyně z ohrožení jejího postavení na relevantním trhu lze hodnotit jako pouhý běžný podnikatelský zájem neopravňující stěžovatelku k nahlédnutí do spisu. Nejvyšší správní soud shledal, že žalobkyně naopak tvrdila a prokázala skutečnosti opravňující ji k nahlížení do spisu dle § 38 odst. 2 správního řádu.

[14] Krajský soud posléze vydal rozsudek, který je zpochybněn právě projednávanou kasační stížností. Z ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. však vyplývá, že kasační stížnost proti rozhodnutím soudu vydaným znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, je nepřipustná, ledaže je kasační stížností namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Judikatura zdejšího soudu dovodila, že opakovaná kasační stížnost, v níž stěžovatel vznesl námitky, které mohl uplatnit již v předešlé kasační stížnosti, je nepřipustná. Z uvedeného zákazu však platí výjimky pro případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýkal nižšímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav či nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Stěžovatel tedy není oprávněn v opakované kasační stížnosti uplatňovat důvody, které sám mohl uplatnit v první kasační stížnosti a o nichž mohl rozhodnout kasační soud již v prvním kasačním řízení. Posouzení přípustnosti jednotlivých kasačních námitek na tomto principu však závisí na konkrétních okolnostech případu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165).

[15] V posuzovaném případě není dána identita stěžovatelů. První kasační stížnost podala žalobkyně, nyní je však nový rozsudek krajského soudu napaden stěžovatelem coby správním orgánem. Stěžovatel ve své kasační stížnosti uplatnil dva okruhy kasačních námitek, přičemž

prvním namítal, že krajský soud neposoudil soulad interpretace ustanovení § 38 odst. 2 správního řádu uplatněné správními orgány se zrušujícím rozsudkem NSS. Druhým okruhem kasačních námitek je namítáno, že rozhodnutím předsedy stěžovatele bylo zkoumáno, zda právní zájem či jiný vážný důvod žalobkyně na nahlížení do spisu převáží nad ochranou práv účastníků řízení či jiných dotčených osob anebo nad veřejným zájmem. Krajský soud se tomuto posouzení a odepření nahlížení z tohoto důvodu dle stěžovatele nevěnoval. Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených skutečností vyhodnotil kasační námitky stěžovatele v právě projednávané věci jako přípustné, neboť se nejedná o námitky, které stěžovatel mohl uplatnit v předchozí kasační stížnosti, a zároveň se nedotýkají otázky, která byla závazně posouzena v zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu.

[16] Podle obsahu kasační stížnosti jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[17] Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné. K výše uvedeným vadám tedy Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti. Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek z těchto důvodů, přičemž přihlédl k námitkám uplatněným stěžovatelem, a žádnou z výše popsanych vad v řízení o žalobě neshledal.

[18] Podle stěžovatele krajský soud neposoudil, zda interpretace a aplikace ustanovení § 38 odst. 2 správního řádu provedená rozhodnutím předsedy stěžovatele je v souladu s právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku NSS. Stěžovatel tak nastolil otázku, zda rozhodnutí jeho předsedy odpovídá požadavkům vzneseným na něj napadeným rozsudkem.

[19] Nejvyšší správní soud nejprve považuje za vhodné v souvislosti s uplatněnými kasačními námitkami popsat stručně mechanismus posouzení žádosti osoby, která není účastníkem správního řízení, o nahlížení do spisu. Ustanovení § 38 odst. 2 správního řádu stanoví, že *jiným osobám správní orgán umožní nahlédnout do spisu, prokáže-li právní zájem nebo jiný vážný důvod a nebude-li tím porušeno právo některého z účastníků, popřípadě dalších dotčených osob anebo veřejný zájem*. Na základě citovaného ustanovení je povinností správního orgánu nejprve posoudit, zda žadatel o nahlížení do spisu prokázal právní zájem nebo jiný vážný důvod na nahlížení do správního spisu. Posouzení právního zájmu či jiného vážného důvodu je pro rozhodnutí o takové žádosti zcela zásadní, neboť na jeho základě může správní orgán dospět ke dvěma zcela rozdílným procesním postupům.

[20] Pokud žadatel o nahlížení do správního spisu dle § 38 odst. 2 správního řádu neprokáže právní zájem či jiný vážný důvod na nahlížení do spisu, správní orgán žádost o nahlížení do spisu bez dalšího zamítne a posouzení dalších okolností významných pro umožnění nahlížení do spisu se již nevěnuje. Prokáže-li naopak žadatel právní zájem nebo jiný vážný důvod pro nahlížení do spisu, je správní orgán dále povinen posoudit, zda nahlédnutím žadatele do spisu nebude porušeno právo některého z účastníků řízení, popřípadě dalších dotčených osob anebo veřejný zájem. Posouzení splnění těchto dalších podmínek dle § 38 odst. 2 správního řádu přichází tedy v úvahu výhradně v případě prvotního prokázání právního zájmu či jiného vážného důvodu žadatelem o nahlížení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2014, č. j. 1 Afs 87/2013 – 73). V opačném případě se správní orgán těmito podmínkami nezabývá,

neboť jakýkoliv závěr ohledně splnění těchto podmínek by nemohl nijak ovlivnit nemožnost povolení nahlédnutí do spisu z důvodu neprokázání právního zájmu nebo jiného vážného důvodu.

[21] V případě splnění všech výše uvedených podmínek, správní orgán umožní žadateli do spisu nahlédnout. V takovém případě však musí dbát na to, aby z nahlížení do spisu byly dle § 38 odst. 6 správního řádu vyloučeny veškeré jeho části, které obsahují utajované informace nebo skutečnosti, na něž se vztahuje zákonem uložená nebo uznaná povinnost mlčenlivosti; to neplatí o částech spisu, jimiž byl nebo bude prováděn důkaz, do takových částí spisu však může nahlížet pouze účastník řízení nebo jeho zástupce za předpokladu, že jsou předem seznámeni s následky porušení povinnosti mlčenlivosti o těchto skutečnostech a že o poučení je sepsán protokol, který podepíše. Ve správním řízení vedeném stěžovatelem dle zákona o ochraně hospodářské soutěže podléhají informace obsažené ve správním spisu dalšímu stupni ochrany dle § 21c odst. 1 téhož zákona, podle něhož jsou z nahlížení do spisu vyloučeny ty jeho části, které obsahují obchodní, bankovní nebo obdobné zákonem chráněné tajemství; spis musí zahrnovat vedle listin obsahujících takové tajemství i listiny, ze kterých bylo toto tajemství odstraněno, případně dostatečně podrobný výpis, který tajemství neobsahuje.

[22] V právě posuzovaném případě stěžovatel v prvostupňovém usnesení dovedl, že žalobkyně neprokázala právní zájem ani jiný vážný důvod na nahlížení do spisu. Výslovně přitom v bodu 29. tohoto usnesení uvedl, že „žadatel (žalobkyně – pozn. soudu) neprokázal, že je u něj dán ve smyslu § 38 odst. 2 správního řádu právní zájem nebo jiný vážný důvod pro umožnění přístupu do spisu správního řízení. Žadateli proto Úřad neumožňuje přístup do správního spisu sp. zn. S189/2009/KS vedeného ve věci povolení spojení soutěžitelů LIBUTE a IPO. Z uvedeného důvodu nebylo třeba dále zkoumat, zda nedojde k případnému porušení práva účastníka řízení/jiných osob či k porušení veřejného zájmu.“ Rozhodnutí předsedy stěžovatele obsahuje v bodech 11. – 27. posouzení existence právního zájmu žalobkyně na nahlížení do spisu; v bodech 28. – 32. se předseda stěžovatele věnoval posouzení jiného vážného důvodu žalobkyně na nahlížení do spisu. Na základě úvah uvedených v těchto pasážích předseda stěžovatele dospěl k témuž závěru, že žalobkyně neprokázala právní zájem ani jiný vážný důvod na nahlížení do předmětného správního spisu.

[23] Správní orgány obou instancí konstatovaly, že žalobkyně neprokázala právní zájem ani jiný vážný důvod na nahlížení do spisu. Jak je dále v prvostupňovém usnesení potvrzeném rozhodnutím předsedy stěžovatele uvedeno, dalšímu posouzení podmínek dle § 38 odst. 2 správního řádu se správní orgány nevěnovaly. Správní orgány tedy neposuzovaly, zda nahlížením do spisu nebude porušeno právo některého z účastníků správního řízení, popřípadě dalších dotčených osob anebo veřejný zájem, neboť tomuto posouzení se ani nemohly věnovat z důvodu údajné absence právního zájmu či jiného vážného důvodu žalobkyně na nahlížení do spisu. Tento postup je přitom v případě neprokázání právního zájmu nebo jiného vážného důvodu ve shodě s výše provedeným výkladem aplikace ustanovení § 38 odst. 2 správního řádu.

[24] Krajský soud v napadeném rozsudku dospěl v projednávané věci na rozdíl od správních orgánů k závěru, že žalobkyně dostatečně prokázala skutečnosti opravňující jí k nahlížení do předmětného správního spisu. Stěžovatel měl žalobkyni umožnit nahlédnout do spisu za předpokladu, že tím nebude porušeno právo některého z účastníků řízení, popřípadě dalších dotčených osob anebo veřejný zájem. Tento závěr je zcela v souladu s § 38 odst. 2 správního řádu a se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Krajský soud dovedl, že žalobkyně prokázala právní zájem nebo jiný vážný důvod na nahlížení do spisu, tento závěr stěžovatel v řízení před Nejvyšším správním soudem nezpochybnil. Podle výše uvedeného výkladu je posouzení této otázky pro věc zásadní, neboť správní orgány na základě

jejího záporného vyhodnocení žalobkyni odepřely přístup ke správnímu spisu. Dalšími okolnostmi se přitom nezabývaly a ani zabývat nemohly a veškeré námitky stěžovatele týkající se případného jím provedeného posouzení dalších podmínek pro nahlížení do spisu nejsou vzhledem k primárnímu pochybení při hodnocení zásadní otázky relevantní.

[25] Krajský soud zrušil rozhodnutí předsedy stěžovatele a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Správní orgány se tedy v dalším řízení budou muset opětovně zabývat otázkou existence právního zájmu či jiného vážného důvodu žalobkyně na nahlížení do spisu a posoudit ji dle závazného právního názoru krajského soudu. V případě kladného vyhodnocení existence právního zájmu či jiného vážného důvodu žalobkyně na nahlížení do spisu správní orgány následně posoudí naplnění zbývajících podmínek dle § 38 odst. 2 správního řádu, tj. zda by nahlížením do spisu nebylo porušeno právo některého z účastníků řízení, popřípadě dalších dotčených osob anebo veřejný zájem. Umožní-li žalobkyni nahlížení do spisu, je dále třeba dbát na dodržení zákonných opatření dle § 38 odst. 6 správního řádu a ustanovení § 21c odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže.

[26] Stěžovatel neaplikoval ustanovení § 38 odst. 2 správního řádu v souladu se závěry krajského soudu uvedenými v napadeném rozsudku. K posouzení toho, zda by nahlížením do spisu nebylo porušeno právo některého z účastníků řízení, popřípadě dalších dotčených osob anebo veřejný zájem, nemohlo v případě správními orgány konstatované absence právního zájmu či jiného vážného důvodu dojít. Námitky stěžovatele, podle nichž se posouzení těchto podmínek věnoval, tedy nemohou být důvodné, neboť se jimi správní orgány v projednávané věci nikterak nezabývaly a zabývat nemohly. Správní orgány v projednávané věci provedou na základě napadeného rozsudku krajského soudu nové posouzení existence právního zájmu či jiného vážného důvodu žalobkyně na nahlížení do spisu a v případě kladného závěru o této otázce si budou počínat dle výše naznačeného zákonného postupu.

[27] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného neshledal kasační stížnost stěžovatele důvodnou.

VI. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud na základě stěžovatelem podané kasační stížnosti ani z přezkumu dle ustanovení § 103 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Kasační stížnost byla proto v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[29] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší.

[30] Žalobkyně byla v řízení před Nejvyšším správním soudem úspěšná, náleží jí proto náhrada nákladů tohoto řízení vůči stěžovateli coby neúspěšnému účastníkovi celkové výši 8 228 Kč. Žalobkyni přísluší náhrada za dva úkony právní služby učiněné právním zástupcem žalobkyně Mgr. Augustinem Kohoutkem, advokátem. Tyto úkony právní služby spočívají ve dvou písemných podáních ve věci samé, tj. ve vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele a v duplice k replice stěžovatele [§ 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, (advokátní tarif)], tedy celkem 6200 Kč (2 x 3100) a tomu odpovídajících náhradách hotových výdajů za dva úkony po 300 Kč tj. celkem 600 Kč

(§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Výše odměny za právní zastoupení činí 6800 Kč. Zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zdejší soud proto zvýšil částku odměny o 21 %, odpovídající částce 1428 Kč, na 8228 Kč.

[31] Celková částka náhrady nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem na základě výše uvedeného činí 8228 Kč, kterou je stěžovatel povinen zaplatit žalobkyni k rukám jejího právního zástupce Mgr. Augustina Kohoutka, advokáta se sídlem Tyršův Dům, Újezd 450/40, Praha 1, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 9. dubna 2014

Daniela Zemanová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Alena Filipová